

A tea története

A *tea* szó hallatán felötlik bennünk egy legenda: élt Kínában i. e. 3000 évvel egy császár, Sen Nung, aki egy napon rosszul érezte magát az ebéd után, leheveredett egy fa alá és elszenderedett. Amíg aludt, a fáról egy levél belehullott a közeli vízforraló edényébe. Természetesen a víz most is forrott, várva, hogy a császár, ha felébred, azonnal olthassa a szomját (a kínaiak már akkor is forralt vizet ittak). A császár felébredve meglátta a színes vizet, bizakodva megkóstolta, és csodák csodájára jobban lett. Ez a valódi tea legenda,

amely csupán annyiban kapcsolható a teitalhoz, hogy *szomjoltásra, folyadékpótlásra és az egészség megővésére* is fogyasztható.

A teaitalt az emberiség mintegy 5000 éve fogyasztja. I. e. 2700-ban már említik a teaivást, az i. e. 5. századból pontos leírást olvashatunk a teacserjéről. Őshazája Kelet-India, Assam vidéke. Innen került át Kínába. Európába először a 16. században szállítottak teát. Kezdetben gyógyszerként használták (sőt, használják ma is, ugyanis frissítő, izzasztó hatásával gyógyítja a lázas betegeket).

A szertartásos teaivás Japánban alakult ki a 19. században. Kínában akkora értéke volt a teának, hogy a mongol származású katonák teában kapták a zsoldot.

Hazánkban a 18. sz. elején vált ismertté. Kezdetben *herbatea* (a lengyelek ma is herbatának nevezik) néven forgalmazták. Széles körű fogyasztása csak mintegy 100 éve kezdődött. A teaitalt árusították kávéházakban is, akkor kezdődött az „ötórai tea” divatja.